

POSTANOWIENIE

20 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. w T.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Wojewody [...] w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 30 grudnia 2024 r., I ACa 2106/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany Skarb Państwa powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się w braku koniecznych w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2019 r., poprzedzającego zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 grudnia 2024 r., ustaleń co do tego, czy odebrany powódce wodociąg był jej własnością (art. 386 § 6 w związku z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c.). Zdaniem pozwanego, rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Okręgowy nie poczynił – wbrew wytycznym zawartym w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2019 r. – koniecznych ustaleń i nie dokonał oceny w przedmiocie prawa własności spornego wodociągu.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarga kasacyjna była – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Zarzuty wniosku nie korespondowały z treścią uzasadnień wyroków Sądów *meriti*. Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, wydanego na skutek wyroku kasacyjnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2019 r. wynikało jasno, że sporne „urządzenia” – zdaniem Sądu Okręgowego – pozostawały

własnością powódki jako spółki wodnej; powódka – w przekonaniu Sądu – nie była jedynie zarządcą tych urządzeń. Sąd Okręgowy zauważył również, że powódka – jako spółka wodna powstała na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 maja 1962 r. – Prawo wodne (Dz. U. nr 34, poz. 158) – nie należała do kategorii państwowych osób prawnych.

Stanowisko to *expressis verbis* potwierdził Sąd Apelacyjny, wskazując, że wbrew zarzutom pozwanego sieć wodociągowa, której dotyczyło pismo Naczelnika Gminy G. z dnia 15 maja 1980 r., zakwalifikowane następnie jako decyzja administracyjna, stanowiła własność powódki, z wyjątkiem wodociągu magistralnego, przekazanego powódce do użytkowania. Sąd Apelacyjny podkreślił również, że mienie spółki wodnej nie stanowiło własności ogólnonarodowej (państwowej), lecz własność prywatną.

W tym kontekście, rozważania wniosku, jakoby Sąd Okręgowy nie dokonał ustaleń, które były konieczne w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2019 r., a Sąd Apelacyjny w Katowicach, rozpoznając sprawę po raz drugi, ustaleń tych nie uzupełnił, nie mogły przekonywać o zasadności skargi kasacyjnej, a tym bardziej o tym, by skarga kasacyjna była zasadna w stopniu oczywistym. Odrębną kwestią jest to, że część wywodów wniosku kierowała się przeciwko podstawie faktycznej wyroku Sądu Okręgowego, co nie jest prawidłowe i nie mogło okazać się skuteczne, gdyż skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od wyroku sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Sąd Apelacyjny, jak była mowa wcześniej, odniósł się natomiast wprost do podnoszonego przez pozwanego aspektu sprawy.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[a.ł]